

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.
Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl.
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-ora 6 cr.
a treia-ora 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Măcelarilor nr. 21.

Se prenumără și la poste și la librării.

În România:

la dnul Carol Schulder în București, strada
Labirint nr. 4.

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscripte nu se înapoiază

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Sz. 2644—1895. bftö.

O felsege a király nevében.

A kolozsvári kir. törvényszék mint esküdtzéki sajtóbíró, Trombitás Tivadar és t. ellen sajtó utján elküvetett igazítás vétésére a kolozsvári kir. főügyészség feljelentése nyomán tett sajtóbünyben br. Szentkereszty Zsigmond kir. tszéki elnök vezetése alatt, Mikó Imre és Becsek Lajos kir. tszéki bírók, mint rendes szavazó bír k és Dr. Issekutz Gyula kir. tszéki bíró mint pót-bíró, valamint Dr. Balás Elemér, kir. tszéki jegyző mint rendes és Papp Romulus kir. tszéki joggyakornok, mint segéd tanács jegyző jelenlétében, Dunky Kálmán, Korbuly József, Dr. Bernárd Albert, Dr. Gyalui Farkas, Gergely Ferencz, Herczeg Lajos, Pollák Sámuel, Dondón József, Demjén Ágoston, Dr. Bogdán Péter, Hankó Veres Károly és Dr. Rudas Gerő, kolozsvári esküdtképes polgárokból mint rendes, esküdtkekből és Papp Elek, Hindy Árpád, Hirschfeld Sándor és Csizsár Gyula kolozsvári esküdtképes polgárokból, mint pót-esküdtkekből álló esküdszék, valamint Dr. Lehman Róbert hites tolmács közreműködésével, Kolozsvárt, a városi vigadó nagy termében, 1895 majus 14 és folytatóg 15. napján megtartott, nyilvános, szóbeli, esküdtzéki végtárgyalás alapján, a Sámí László kolozsvári kir. ügyész mint közvádó által előadott vád s a Dr. Popescu György tordai ügyvéd védő, s részben vádlottak által személyesen is előterjesztett védelem meghallgatása után, a 12 rendes esküdt határozatára való tekintettel a a következőleg

Ítélt:

1. Gel Gyelán Gyulát (a ki kolozsvári születésű, budapesti lakos, 21 éves, gör.-kath., nőtlen, vagyonatlan, kellő műveltségű, büntetlen előéletű, a cs. és kir. 31. sz. gy. ezredhez besorozott, m. kir. posta- és távirat gyakornok) az ellene emelt vád és következményei alól bíróság is felmenti.

Ellenben: 2. Trombitás Tivadart (a ki ar. poljani születésű és lakos, 20 éves, gör.-kath., nőtlen, vagyonatlan, kellő műveltségű, büntetlen előéletű, hadmentes, tanító).

3. Porutiu Simont (a ki pusztacsáni születésű, tordai lakos, 28 éves, gör.-kath., nőtlen, kellő műveltségű, vagyonatlan, büntetlen előéletű, a cs. és kir. 50. sz. gy. ezredben tartalékos katona, tanító).

4. Petrikás Gyulát (a ki gyéres-szt-királyi születésű, mező-koki lakos, gör.-kath., nőtlen, vagyonatlan, büntetlen előéletű, kellő műveltségű, tanító, tartalékos katona a 21. sz. m. kir. honvéd gyalog ezrednél).

5. Gaja Jánost (a ki feleki születésű és tordai lakos, 32 éves, gör.-kath., nőtlen, vagyonatlan, büntetlen előéletű, felsőbb iskolákat végzett, hadmentes, földmivelő).

6. Rus Miklóst (a ki ar. potjani születésű és ugyanottani lakos, 33 éves, gör.-kath., nős, gyermektelen, vagyonos, irástudó, büntetlen előéletű, földész, tartalékos katona a 50 sz. csász. és kir. gyalog ezredben).

7. Romontian Romulust (a ki berkesi születésű, szindi lakos, 34 éves, gör.-kath., nős, 3 gyermekes, vagyonatlan, büntetlen előéletű, kellő műveltségű, lelkész, tartalékos segédlelkész, a 21. sz. m. kir. honvéd gy. ezrednél).

8. Nicora Simont (a ki maros-geresi születésű, aranyos-lónai lakos, 35 éves, gör.-kath., nős, 1 gyermeke, vagyonatlan, büntetlen előéletű, kellő műveltségű, tanító, tartalékos az 50. sz. csász. és kir. gy. ezredben).

9. Tatar Györgyöt (a ki topánfalvi születésű, mézskői lakos, 24 éves, gör.-kath., nőtlen, vagyonatlan, büntetlen előéletű, kellő műveltségű, tanító, tartalékos katona a 21. sz. m. kir. honvéd gy. ezrednél).

10. Kádár Jánost (a ki nidáli születésű és ugyanottani lakos, 41 éves, gör.-kath., nős, 5 gyermeke, vagyonos, büntetlen előéletű, hadmentes, kellő műveltségű, volt körjegyző, földbírtokos).

11. Florián Konstantint (a ki tordakopándi szül. és ugyanottani lakos, gör.-kath., nőtlen, vagyonatlan, büntetlen előéletű, hadmentes, kellő műveltségű, tanító).

12. Moldován Várlát (a ki topánfalvi szül., jelenleg kolozsvári lakos, 20 éves, gör.-kath., nőtlen, vagyonatlan, büntetlen előéletű, hadmentes, kellő műveltségű, joghallgató).

13. Giurgiu Jánost (a ki ar. lónai szül. alsó-járai lakos, 23 éves, gör.-kath., nőtlen, vagyonatlan, büntetlen előéletű, hadmentes, kellő műveltségű, tanító).

14. Máris Istvánt (a ki szindi születésű, balázsfalvi lakos, 24 éves, gör.-kath., nőtlen, vagyonatlan, büntetlen előéletű, hadmentes, kellő műveltségű, papnövendék).

15. Muresian Basil Septimust (a ki kisczégi szül., balázsfalvi lakos, 21 éves, gör.-kath., nőtlen, vagyonatlan, büntetlen előéletű, hadmentes, kellő műveltségű, papnövendék és

16. Muresian Gyulát (a ki kisczégi szül., fejdéri lakos, 24 éves, gör.-kath., nőtlen, vagyonatlan, büntetlen, hadmentes, kellő műveltségű, tanító), — mindnyájukat (2—16) vétkekenek mondja ki a „Tribuna” című nagyszabasi hírlapnak 1893. év szeptember 19-én (október 1-én) kiadott 208 számában az „Aderente condamnatilor nostri” feliratu rovatban az utolsó helyen, Trombitás Tivadar és fentnevezett társai aláírásával „Domnului Aurel C Popovici în Sibiu” czim alatt megjelent hírlapi nyilatkozat szerkesztése és közléte által, a btk. 171 §-ban irt módon — sajtó utján — elküvetett igazító vétésében, — s végül vétkekenek mondja ki:

17. Baltes András (a ki vizaknai születésű, nagyszabasi lakos, 34 éves, gör.-keleti, nőtlen, vagyonatlan, irni olvasni tudó, sajtó-vétség miatt több ízben büntetett előéletű, betűszedő s a „Tribuna” című hírlap felelős szerkesztője) az ezen hírlapi nyilatkozat közléte kívül a köteles figyelem és gondosság elmulasztása által elküvetett, s az 1852. évi sajtótörv. 34 §-nak első bekezdésében meghatározott, s a b) pont szerint minősülő sajtó-vétségben s elítéli ezen cselekményükért — a btk. 174 §. alapján, Baltes András vádlottat (17) pedig az 1852. évi sajtótörv. 39 §. alapján, — még pedig Baltes András (17) kívül mindegyik (2—16) vétkekenek nyilvánított vádlottal szemben alkalmazva a btkv. 92 §-át).

Nicora Simont behajthatatlanság esetén 20 (husz) napi fogházra átváltoztatandó 100 (egyszáz) forint pénzbüntetésre;

Porutiu Simont, Petricás Gyulát, Gaja Jánost, Tatar Györgyöt, Florián Konstantint, Giurgiu Jánost, Mariş Istvánt és Muresian Gyulát egyenként, behajthatatlanság esetén 10—10 (tíz-tíz) napi fogházra átváltoztatandó 50—50 (ötven-ötven) forint pénzbüntetésre;

Trombitás Tivadart, Rusz Miklóst, Romontian Romulust, Kádár Jánost, Moldován Valért és Muresian Basil Septimust egyenként behajthatatlanság esetén 5—5 (öt-öt) napi fogházra átváltoztatandó 25—25 (huszanöt—huszanöt) forint pénzbüntetésre, s végül

Baltes András 2 (kettő) havi fogházra a btkv. 41. §-ban irt azon kedvezmény megengedésével, hogy fogházbüntetésének tartama alatt magát sajátjából élelmezheti, s hogy ezen idő alatt a fogházi munka teljesítésének kötelezettsége alól őt mentesíti.

A kimért pénzbüntetések 15 nap alatt, végrehajtás terhe mellett a kolozsvári kir. ügyészséghez fizetendők be, s azok az 1892 évi 27 t. cz. ben irt ezélokra lesznek fordítandók.

Elmarasztalja továbbá összes (2—17) elítélt vádlottakat a 234 (kétszáz harmincegy) forint 35 kr. eddigi, s az ezután felmerülő eljárás költségeinek egyetemleges hordozására, míg Baltes András a réa kimért, s többi (2—16) elítélt vádlottak és a rajtok esetleg foganatosítandó szabadság vesztés büntetését végrehajtásával felmerülő személyi költségeket egyenként külön-külön tartoznak hordozni, s ugy az eljárás, mint a végrehajtás költségeket kötelesek 15 nap alatt végrehajtás terhe mellett a kolozsvári kir. ügyészséghez befizetni.

Kötelezi továbbá összes (2—17) elítélt vádlottakat, hogy ezen ítéletet és indokait egész terjedelemben az állam hivatalos nyelvén saját költségükön a „Tribuna” című nagyszabasi hírlapnak első fohelyén az ítélet jogerőre emelkedésétől számítandó 15 nap alatt közzétéessék, minek megtörténtének igazolásul köteleztetnek az illető lappeldányt ugyanazon idő alatt a törvényes következmények terhe mellett a kolozsvári kir. ügyészséghez benyújtani. A „Tribuna” című nagyszabasi hírlap biztosítékából 300 (háromszáz) forint elkoboztatnak nyilvánított.

A m. kir. állam kincstárt kötelezi Gel Gyalán Gyula felmentett vádlott részére 12 (tizen kettő) forint 30 krban megállapított költségek 15 nap alatt végrehajtás terhe mellett leendő megfizetésére.

Végül ezen ítéletet, jogerőre jutása után Kolozsvár és Torda-Aranyos vármegyék kir. tanfelügyelőjével, a balázsfalvi gr. kath. érseki hivattal, a kolozsvári „Ferencz József” tud. egyetem tanácsával, a budapesti magy. kir. posta és táviratigazgatóságával, az 50 sz. csász. és kir. gy. ezred, valamint a 21 sz. magy. kir. honvéd gy. ezred parancsnokságával, mint az illető vádlottaknak feleltes hatóságával közöltetni rendeli.

Indokok:

A tizenkét rendes esküdt Gel Gyalán Gyula vádlottat 6 elmarasztaló szavazattal szemben 6 felmentő szavazattal nem vétkesnek mondotta ki, minélfogva ezen vádlottat az ellene emelt vád és következményi alól bíróság is fel kellett menteni, és ehhez képest a kir. állami kincstárt, az alaptalan váddal okozott, s bíróság 12 forint 30 krban megállapított költségek megfizetésére el kellett marasztalni, azonban vádlottnak csak egyszeri utazásáért lett költség megállapítva, mivel az első végtárgyalás az csak akkor érvényesített elévülési kifogása miatt lett sikertelen.

A többi, az ítélet rendelkező részében 2—17 sorszám alatt felemelt vádlottakat azonban — mivel őket a vádbeli cselekmény elküvetésében a tizenkét rendes esküdt vétkesnek mondotta ki, abban bíróság is vétkesek kellett nyilvánítani.

A büntetés kimérésénél, Baltes András vádlottat kivéve, mindegyik (2—16) vádlottnál enyhítő körülménynek tekintette a bíróság eddigi büntetlen előéletüket, s különösen azon körülményt, hogy a vád alá vont hírlapi nyilatkozat természetéből és tartalmából kitetszőleg vádlottak szándéka csak egyszeri közlésteltre volt irányozva, miként azt vádlottak semmivel meg nem gyengített valamásikban felhozták, s erre tekintettel, miként az a Baltes András vádlottnak vallomásától és kitűnik, a vád alá mint másodsorú közléstelt körül a tetteseket inkább csak gondatlanság látszik terhelni; ezen kívül vádlottak javára Kádár János kivételével felleendő a beismerés, Trombitás Tivadar, Moldován Valér és Muresian Basil Septimius vádlottnál a fiatal kor.

Ez alapon alkalmazandónak találta a bíróság a btkv. 92 §-át az összes (2—16) vádlottakkal szemben s büntetésüket fogház helyett pénzbüntetésben találta megállapítandónak.

A pénz büntetés összegének meghatározásánál figyelembe vette a bíróság a nyilatkozat szerkesztése és közléte körül tanúsított tevékenység mérvét is.

Ezekhez képest a bíróság Nicora Simon vádlottat, ki saját és vádlott társainak vallomása szerint is kezdeményezője volt a vád alá vont nyilatkozat megszerkesztésének, s annak létrehozásában a legnagyobb tevékenységet fejtette ki, vádlott társai közt (2—16) a legsúlyosabban büntetendőnek, a többi-ket pedig tevékenységük mérvéhez képest a cselekmények súlyai arányban álló büntetéssel sújtandóknak találta.

Baltes András vádlott büntetésének kimérésénél súlyosabbító körülménynek vette a bíróság azt, hogy ő hasonló cselekményekért, már többször is büntetve volt, s így a most kimért fogház büntetést cselekményével arányban állónak találta

A „Tribuna” hírlapi biztosítékából törten: elkobzás kimondása a sajtórendtartás 40 §-nak, az ítélet közzétételének elrendelése a sajtórendtartás 21 §-a illetve a sajtó-lljárás 90 §-nak, valamint vádlottaknak a költségekben történt elmarasztalása a bpr. 341 § rendelkezésén alapszik.

A kolozsvári kir. tszék, mint esküdtzéki sajtóbíró ágnak 1895 évi, majus 14 és 15-én tartott végtárgyalási üléséből.

Szentkereszty Zsigmond,
a sajtóbíró elnöke.

Dr. Balás Elemér,
a sajtóbírósegéd jegyzője.

IANCU.

De mult, o prăpastie adâncă ne desparte. Ear' guvernulor lor unprilej nu le scapă, fără-ca să mărească această prăpastie. Tot ce noi adorăm, ele caută să necinstească. Este destul ca nouă să ne fie cineva drag, pentru-ca ei cu ură să se năpustească asupra-i. E de ajuns să știe că nu lucrul oare-care spre stricăciune ne poate fi, pentru-ca în lege se-1 prefacă. Paginile strălucite ale istoriei vieții noastre pentru ei sînt însemnări negre. Ne batjocoresc eroii, pornesc goană contra mormintelor noastre sfinte, asupresc cănește până și pe cei în temniță aruncați.

Scurt: guvernul unguresc totu e în stare să facă, numai ca să ne amărăscă viața, numai ca în poporul român ură să nutrească, ură fără margini. Îndată ce a văzut că nu vrem să uităm pe martirii zăvorți între zidurile de blestăm încercate dela Seghedin și Vaț, porunci aspre a dat ca frate pe frate, copil pe părinte și soție bărbatul se nu-și vadă.

Și când a văzut că noi ne aducem aminte până și de cei morți, că vrem să ridicăm altar deasupra unui mormânt, ce năvălă, Doamne, ce năvălă au dat asupra noastră!... Români mulți au fost închiși pentru-că din banii câștigați cu sudoare au dat pentru o cruce pe mormântul lui Iancu.

Ear' ca să pună vîrf la toate, nu s'au rușinat acum ca din volnică poruncă, suma ce s'a adunat, prădată să fie, să osândească pe doi dintre cei cari au păstrat banii scumpi ai-oștei românești.

Înțelegem ca acum, în ajunul sîrbării a o mie de ani de când au năvălit peste plaiurile de strămoșii nostri muncite, să le cadă greu vezîndu-ne că n'am perdut virtuțile noastre străbune, că știm să cinșim pe cei cari neamului mîrire au adus. Tragem astfel o dungă peste socoteala lor de a ne contopi în sîlbatica lor viță.

Ori cât rău presupunem înse, nu-i credea am atît de lăcomi se ne iee banul, ce Românul sărutîndu-l 'l-a adunat... E ca-și-cînd ar fura din discul pus la icoana unde te miruște preotul. Pentru-că ce icoană mai sfîntă putem să avem noi Românii, decît aceea a Iancului?..

Ce le-a făcut Iancu, de nici în mormînt nu-l iartă?

'l-a făcut de rușine, cînd erau mai încrezuți. 'l-a frînt, cînd se credeau mai tari. 'l-a oprit, ca în munții de Români păziți, să intre ca stăpînitori în-gîmfați. Oștiri, cari pornise asupra Românilor cu gînd răsunător de nimicire, sdrobotu-le-a, încît nici vestitor n'a rămas din ele.

Aveau cuvînt să nu le fie drag, cînt trîia. Dar' azi acest mare erou zace în-țelenit. De ce nu-l lasă în pace? Cred că vor fi mai tari, dacă ne vor oprî să-i ridicăm o peatră albă de marmură la mormînt? Cred că ne vor face astfel să ascultăm ce evanghelia lor spune? Unde vor găsi colibă românească, în care numele lui Iancu să nu fie rostît cu cea mai duioasă evlavie? Unde Român, care de ură să nu se umple față de cei, care nimic nu ne cruță? Și cine de scîrbă nu se umple, vezînd pe vameșii pizmătareți și de reîntate plini, că nu se sfîșcă a eși în drumul celor, cari la biserică merg? Pentru-că biserică națională este locul unde zace Iancu și pămîntul de sub goronul lui Horia tot de 'l-ați căra și în vînt de 'l-ați risipi, rămîne știut pe vecii vecilor, că sub acel goron e înmormîntat Iancu... Iancu, mîrirea și fala noastră, el care ne a învîțat, că drepturi prin sînge se cîștigă, că nu poate fi o viață mai bogată, fie cît de scurtă, ca cea împlinită în datorie că trînea m... El, eroul legendar, care cînd ceată și vîl 'l-s'a pus pe mîntea odinioară atît de ageră, um-

blînd rătăcit, de atâtea-ori s'a adăpostit de ploii și viscol în portalul bisericii dela Cebea, de atâtea-ori s'a odihnit sub umbra goronului lui Horia, acum locu-i de vecinic răpăus...

Ție se nu-ți ridicăm noi monument și pentru-că nu vrea un ministru unguresc?!... Dar' am fi atunci niște nemer-nici, nevrednici să sîrutm niți măcar un fir de iarbă ce crește pe mormîntul tîu!...

Dar' cine este un ministru unguresc? Un om care moare! Noi sîntem înse un neam, care avem să trăim și stă-pîni să fim peste locurile, unde strămoșii avem înmormîntați și bărbăți viteji!...

Care este puterea ministrului?

Geandarmii!..

Tu Iancule ai sdrobot înse oștiri de ale lor... Și tu din mijlocul nostru te-ai ridicat. Sînt încă de aceia, cari au luptat alături cu tine. Pe alții, ne-ai purtat în brațe...

Noi să te uităm, noi să nu ridicăm altar la mormîntul tîu, noi să te lăsam nerăsunat?!... Am fi vrednici atunci ca vecinic niște păcătoși să ne cărmuească!...

Va să zică:

au răpit sume mai mici;
pe cei-ce au adunat, 'i-au aruncat în temniță, necruțînd nici chiar femeile;
au oprit să se ridice vre-un semn pe mormîntul lui Iancu;

au batjocorit numele lui Iancu, numîndu-l cap de tîlhari;

întînd acum mîna să iee banii toți!

Și nu se găsește nici un Ungur, care se-1 spună ministrului că rău face cînd atîta ură îngrămădește în sufletul Românilor. Ba se vor afla mulți, toți chiar, cari îl vor lăuda. Ei n'au învîțat mînte, deși Iancu 'l-a învîțat. Nu-și dau seamă, că cu cît lovești în mai mulți și răpești dela mai mulți, cu atît fîi sporești dușmanii. Nu se gîndesc, că chiar dacă s'ar găsi vre-odată om, care să facă pod peste prăpastia ce tot mai tare se mărește între noi și ei, dincolo de prăpastie să înalță munți, cari pe veacuri ne pot despărți!...

Mormîntul lui Iancu se ridică între noi și ei ca un munte uriaș.

Leandru.

Conferența interparlamentară. Biata Ligă și bietul domn V. A. Urechia! Dacă articolele foilor ungurești ce a adresat membrilor conferenței interparlamentare spune, că e plină de minciuni bîdărane, de năcaz sîlbatic, de ură oarbă. „Ellenzék” scrie, că epistola e plină de „expectațiuni fără gust”. Îi mîngăie înse pe Unguri, că „întocmai cum Românii s'au păcălit cu Replica și cu Memorandul, așa vor ajunge de ris și cu încercarea de a face Europa judecătoare a chestiei valahe”.

Sînt teribili cu deosebire cei din metropola Kultur-egyletului. „Erdelyi Híradó” (numărul dela 12 c.) ti zice între altele bi-vol, ear' despre scrisoarea ce a adresat membrilor conferenței interparlamentare spune, că e plină de minciuni bîdărane, de năcaz sîlbatic, de ură oarbă. „Ellenzék” scrie, că epistola e plină de „expectațiuni fără gust”. Îi mîngăie înse pe Unguri, că „întocmai cum Românii s'au păcălit cu Replica și cu Memorandul, așa vor ajunge de ris și cu încercarea de a face Europa judecătoare a chestiei valahe”.

Dar' de ce atunci atîta furie contra celor, cari apelează la judecata Europei? De ce lucrați din mîni și din picioare, „patrioților” buni, ca Europa să nu se ocupe de „chestia valahă”? De ce vî temeți, ca celebritățile europene nu cumva să studieze profund „chestia valahă”, dacă sînteți convinși, că cunoscînd bine lucrurile de aici, vouă o să vî dee dreptate?

Contra guvernului. Contele Eszterházy Mihály, deputat al Sempz-ului adresează alegătorilor sei o epistolă deschisă, în care aduce aspre învinuiri guvernului mai ales în ceea-ce privește conferirea cătorva tit-

luri de conte și baron, lucru prin care guvernul a căutat să-și asigure numai soarta proiectelor religioase în Casa Magnaților, ear' nu a răsplătit nici un merit. Acusă apoi guvernul pentru atitudinea observată în afacerea Agliardi și pentru alte chestii.

Încă unul! În juriul oficerilor honvezi din Alba-Regală, cari au adus faimoasa hotărâre în afacerea Szemecz, a fost și colonelul Perczel, fratele actualului ministru de interne. „Győri Lapok” aduce acum știrea, că și acest oficer va fi pensionat, deși este încă tânăr și năinse se bucura de mare trecere.

Un iubileu.

Brașov, 30 Iunie v.

Domnule Redactor!

Ziua sfinților Petru și Pavel, este ziua festivităților școlare. Atunci se încheie în mod solemn anul școlar, se cetează clasificările și se împart premii studenților distinși. Festivitatea din estan al încheierii anului școlar, pentru noi Brașovenii, a fost o sărbătoare dublă și zi neuitată până când vom trăi. Cu acest prilegiu s'a sărbătorit iubileul de 30 ani serviciu al distinsului și de toți stimatului profesor, dl Ioan Popea.

Eu țin că este de prisos să mă opresc la descrierea persoanei simpaticului nostru profesor, povestindu-vă meritele d-sale pe terenul cultural-național și vrednicile sale pentru progresul și binele neamului românesc. Vă este bine cunoscută activitatea neobositului muncitor în brazda culturii naționale. Cu deosebire d-voastră Sibienii, îl aveți încă în memorie dela sinodul arhiepiscopian din anul acesta, unde ca bun Român, iubitor al adevărului și cu inimă pentru soarta neamului său, și-a ridicat vocea contra nelegiuirii, ce părintele-metropolit cu sfântul sinod împreună a comis față de cei mai vrednici ai noștri luptători naționali.

În urma acestora mă dispensez de orice caracterizare a iubilantului, ci simplamente voi trece la descrierea festivităților.

Îndată după cetează clasificărilor și împărțirea premiilor, corpul profesoral în frunte cu simpaticele director dl Virgil Onițiu s'au prezentat la casa iubilantului ca să-l felicite în această însemnată zi, când 30 ani de muncă continuă și onestă se împlinesc din viața d-sale. Corpul profesoral a ținut, ca semn de stimă și amintire să-și prezente vrednicului coleg un dar, în chipul unui tablou frumos, lucrat în culori, reprezentând prototipul pedagogului ideal, pe Măntuitorul nostru în mijlocul poporului, cărora le împarte învățăturile sale sfinte în apropierea lacului Genezareth.

Cu prilegiul predării acestui gingaș semn de iubire, domnul director Virgil Onițiu a rostit în numele colegilor sei profesori câteva calde și bine simțite cuvinte, care l-au mișcat adânc pe veteranul profesor.

Tot la casa iubilantului s'a prezentat după deputația profesorilor: Deputația „Reuniunii învățătorilor români gr-or-

din districtul al X-lea”, în numele căruia dl I. Darius a adresat cuvinte frumoase, felicitându-l ca pe vrednicul president al „Reuniunii” timp de 6 ani.

Deputația studenților universitari s'a prezentat în frunte cu dl C. Sotir, rigorosant în drept în Budapesta. Tinerii universitari au fost cu toții elevii dlui Popea, pe care în numele lor l'a felicitat domnul Sotir.

Tuturora li-a răspuns dl Popea cu adânc simțite cuvinte de mulțumire și emoționat de frumoasele dovezi de stimă și iubire, al căror obiect a fost persoana d-sale.

După amezii întreg corpul profesoral, având în mijlocul său pe dl Popea, s'a fotografiat, eternizând astfel această zi memorabilă.

Seara s'a ținut o întrunire socială, — după-cum ați anunțat și d-voastră, — în localul societății de tir. Au participat la această frumoasă întrunire afară de profesori, toată inteligența română din Brașov și giur. Au fost de față chiar și oaspeții din România în persoana dlor Vasile Sassu din Brăila, de origine din Săcele și căpitanul Lupan tot din Brăila.

E de prisos să amintesc, că atât iubilantul, cât și stimata sa familie au fost în tot decursul seriei, obiectul celor mai calde ovațiuni. Discursurile le-a început dl prof. A. Bărsan, toatănd pentru iubilant, care are netăgăduite merite atât pe terenul școlar, cât și pe cel social. Au mai vorbit: profesorul Arseniu Vlaicu, pentru familia dlui Popea; protopopul Baiulescu pentru iubilant; protopopul Voinea deasemenea; Dr. A. Murășianu în cuvântarea sa l'a felicitat ca pe cultivatorul sentimentului național în sinul tinerimii; dl Ieronim Barițiu, funcționar de bancă, a accentuat meritele pedagogice ale iubilantului; veteranul luptător național și erou dela patruzeci și opt, dl Sever Axente a vorbit despre idealul național; dl Sassu a toasat pentru familia Popea, al cărei vrednic fiu este iubilantul, amintind în același timp pe unul dintre cei mai distinși fii ai acestei familii, pe I. P. S. Sa episcopul Caransebeșului, Nicolae Popea; dl I. Darius a accentuat însemnătatea creșterii în familie. Unul dintre cele mai însemnate discursuri a fost cel rostit de dl Virgil Onițiu, tinerul director al gimnasiului din Brașov. Domnul Onițiu, cu cunoscuta d-sale inteligență, a vorbit cu multă vervă despre idealismul, care a caracterizat vederile pedagogice ale iubilantului. Spuse, că idealii distincului profesor au fost cei mai vrednici dascăli ai neamului românesc, cum a fost nemuritorul G. Lazar, întemeietorul școlii române, ear' în devotamentul și entuziasmul său pentru neam și binele comun, i-a urmat pe cei mai buni naționaliști.

La sfârșitul cuvântărilor, studentul Sextil Pușcariu, a ceteat o odă ocazională a sa, ear' dl profesor A. Bărsan u a ceteat telegramele de felicitare, între care au fost și câteva dela d-voastră, din Sibiu, între care una trimisă de venerabilul luptător național, părintele N. Cristea, alta de foștii elevi ai iubilantului, care actualmente stau în Sibiu, și de alți cunoscuți, prieteni și stimatori ai iubilantului. Au mai sosit telegrame din Bis-

trița, Zernești, Caransebeș, Zürich, Seliște, Alba-Iulia etc.

Drept răspuns tuturor discursurilor rosite în seara aceasta, dl profesor Popea, mulțumim într-o vorbire frumoasă și bine simțită, ovațiunile călduroase cu care a fost învrednicit, asigurând de iubirea și devotamentul său pe toți câți i-au arătat cu acest prilegiu semne de simpatie. Declară, că își va pune și de aici înainte toate puterile sale în serviciul învățământului, pentru progresul culturii naționale. Va lucra pentru prosperarea școlilor din Brașov, în al căror serviciu a stat timp de 30 ani, și dintre elevii cărora au eșit mulți bărbați vrednici și luptători entusiști. În sfârșit făgăduiește, că nu va înceta să lucreze în continuu și neobosit pentru binele și înaintarea poporului român.

Cuvintele din urmă ale iubilantului au fost primite cu entuziasme aclamări și urale nesfârșite la adresa veteranului profesor.

Festivitatea s'a încheiat cu un dans improvisat, care a decurs cu o animație vrednică de sărbătura acestei neuitate zile.

A fost înălțată aceasta serbare pentru dl profesor Popea și înălțător a fost și pentru ceilalți colegi ai lui. Conștiința, ce trebuie să o aibă acum dl Popea, că în 30 de ani și-a împlinit datoria de profesor român ca atăta dragoste și văzând cu ochii binefăcătoarele efecte ale greii sale munci, trebuie să-și înalte sufletul și să-și întărească inima, căci astfel de pildă vrednică nu poate să nu înalte și sufletele acelor, care împreună cu dînsul au lucrat ani mai mulți sau mai puțini....

Correspondentul.

Revista politică.

(Chestia macedoneană). Isvor oficios. Ziarul guvernamental „Mir” polemizează contra modului cum se poartă agitațiunea macedoneană în Bulgaria. Dl Stoilov cu colegii lui, doritori de pace și leali față cu M. S. Sultana, s'au pus serios pe lucru. Afară de articolii în „Mir”, dl Stoilov ca ministru de interne, a adresat prefectilor din țeară o circulară lungă și strajnică, în care le dă poruncă, să păzească cu severitate, ca patria să nu devină un câmp, din care pornesc acțiuni îndreptate contra statelor, cu care ea (patria) stă în raporturi amicale... De aceea prefectii trebuie să privegheze cu cea mai mare asprime să nu se întâmple ceva fapte, care nu se potrivească cu datoriile internaționale ale Bulgariei și care pot avea caracterul de dușmănie față cu statele vecine.

În același timp „Agenția Balcanică” (adică a guvernului bulgar) conformă știrea despre năvălirea unei bande de Pomaci pe teritoriul bulgar, unde s'au năpustit asupra unui grup de case, au gonit pe locuitori și incendiat casele. Guvernul a însărcinat pe reprezentantul său în Constantinopol a atrage atenția marelui vizir asupra acestui punct.

Ear' telegraful oficios din Constantinopol spune, că sublima Poartă, după asigurările liniștitoare primite din Sofia, consideră ca de prisos a trimite spori de trupe la graniță.

Din Belgrad tot telegraful oficios spune: „După știrile ce sosesc aici din isvoa-

rele cu totul demne de încredere în Macedonia și Vechia-Serbie domnește absolut liniște ear' populația de-acolo nu vrea de loc să audă despre vre-o mișcare răsăvitoare”.

Cu toate acestea, deputatul coroanei, Ciurcici a depus în Scupștină o interpelare privitor la mișcarea macedoneană, încălțată de 48 deputați, pe care însuși presidentul n'a lăsat-o să se cetească, ci de-a dreptul predată ministrului president. După zărele serbești, care totuși o publică, interpelarea scoate la iveală interesul vital al Serbiei, că chestiunea macedoneană să nu fie rezolvată în mod unilateral numai în folosul Bulgariei; indegetează asupra drepturilor istorice ale elementului sârbesc în Macedonia și Serbia-veche, precum și la multe promisiuni făcute Serbilor de către Sultani în această privință, în sfârșit se provoacă și ea la §. 23 al tratatului din Berlin; pe urmă adresează următoarele întrebări guvernului. 1. Ce pași diplomatici a făcut guvernul sârbesc întru ocrotirea elementului sârbesc în Macedonia și Serbia-veche precum și întru pretimpinarea ca chestia macedoneană să nu fie rezolvată în sens unilateral bulgar? 2. Ce are de gând guvernul să întreprindă în această privință mai ales având în vedere convocarea unui congres internațional întru regularea chestiunii armenesti și macedonene? 3. Dispus este oare guvernul a arăta Scupștinei corespondența diplomatică urmată în această afacere?

Dacă un deputat al coroanei adresează o astfel de interpelare, trebuie să fi fost înadins împins de guvern să o facă și pe urmă, că chestia cu convocarea unui congres internațional etare avansată în cercurile diplomatice.

Isvor particular. Reprezentantul Turciei în Sofia s'a plâns guvernului bulgar despre nelindulitoarea pază la graniță. Dl Stoilov i-a declarat comisariului turcesc, că e gata să întărească cordonul.

Încă o știre particulară, a cărei desmințire va veni de sigur mâine, dacă nu chiar azi după amezii: Niște martori oculari veniți în Sofia confirmă știrea, că banda lui Diedo Dima-Voevod, a trecut rîul Vardar lângă Veles. Alte știri vorbesc despre luptele altor bande tot în districtul Veles.

(Țeara lui Milan). Acest potlogar internațional atât de bine a supt țeara sa mamă, încât datoriile ei consolidate către străinătate se urcă azi la 360.511,542 franci, care er o anuitate de 21.691.891 franci, pe când întreg bugetul țării nu trece peste 60 milioane. Cât face încă datoria flotantă a Serbiei, ministrul de finanțe Popovici nici n'a spus-o în ședința Scupștinei dela 10 Iulie, când prezenta aleșilor poliției lui Nicola Cristici („beutor de sânge”) învoeala ce au încheiat-o reprezentanții Serbiei cu reprezentanții băncilor străine creditoare, pe la sfârșitul lunii Iunie, în băile dela Karlsbad.

La 1 Iulie, visteria statului sârbesc era să plătească așa zisul coupon din Iulie, adecă jumătate din sus arătata sumă de 21.691.891 franci, și n'avea în case publice așa zis „nici o para frântă”. Postul ministru de finanțe Vukașin Petrovici (de

origine Ovreu), nu isbutise cu învoeala ce o încheiasse cu grupul bancherilor francezi și căzută; actualul ministru Popovici, comandat de regele de a fi ministru și a salva Serbia de bancrută ce o amenință, a făcut cu bancherii germani în Karlsbad o învoeală, pe care are să o voteze Scupștina. Deși deputații toți sunt aleși numai de poliție, căci știut este, că atât partidul liberal cât și cel radical nu luaseră parte la ultimele alegeri, deși 60 printre dînșii sunt numiți de-a dreptul de Regele, totuși nu era sigur că chiar această Scupștină va vota cabinetului Cristici învoeala financiară. De aceea interveni schimbarea ministerului, dar earăși sub influența milanească: în loc să cheme la putere pe singurul partid din țeară, care poate lua răspunderea pentru ori-și-ce se va întâmpla, deoare-ce are 95% de locuitori după sine, Regele a dat puterea în mână earăși partidului celui mai mic (reprezentând numai 1% a adevăratei opinii publice) și celui mai urgisit în țeară: progresiștilor. Și spre a arunca nițel nășip în ochii naivilor, Regele a agreat pe cei oșândiți în procesul Cebina aț. Dar' radicalii nu i socotesc această de nici un merit, nu o consideră ca o milă domnească, ci numai, precum bine zice „Odiek”, ca o îndreptare a crimei comise de tribunale.

Prin pomenita învoeală financiară statului sârbesc, spre a scăpa de bancrută și a putea trăi mai departe, se leagă de mâini și de picioarele creditorilor străini, devine așa zis cu totul dependent de străinătate în viața sa economică, ear' prin aceasta și în cea politică.

„Primirea acestui arangement, zice „Odiek” (radical) ar fi cea mai mare nenorocire ce ar putea ajunge Serbiei. Chestiunea nu trebuie pusă astfel: ori învoeala dela Karlsbad, ori bancrută; lucru secundar, dacă cuponul din Iulie va fi plătit la timp ori nu, căci atât după dreptul civil cât și public „amănarea” plății nu este identică cu „încetarea” plăților. Cei-ce-și arogă azi dreptul de a vorbi și a lucra în numele Serbiei, să-și deie bine seamă de răspundere, ce o iau asupra-și”.

Și așa este, căci regele nu le-a împlinit progresiștilor cererea, sub care numai au vrut să primească puterea, adecă să le garanteze aflarea la putere cel puțin timp de doi ani. Din contră, dintr-o observare a ziarului fruntaș progresist Videlo, s'ar pute concluda că n'au căpătat nici o promisie în acest sens.

Venind radicalii apoi la putere, negreșit i-ar pune sub acusa de care de sigur n'ar scăpa.

Spicuri din foile maghiare.

Cine vrea să știe cum au să fie „matriculele de stat”, n'are de cât să cetească „Kolozsvár” de azi, care descrie câte foi va avé catalogul, cum e legat, etc. etc. Aflăm din această descriere, că marea carte — care va asigura viața statului „național maghiar” încă pe o mie de ani — va fi legată cu mătăsă tricoloră...

Nici că se poate altfel: conducătorul matriculei va fi în atilă și pînteni, peste mijloc cu eșarpă tricoloră (maghiară se înțelege);

FOIȚA „TRIBUNEI.”

Chrysanthemum.

(Roman, romaniță mare, oebul bouli.)

Legendă

de

Paul Mantegazza.

Sărmana! sărmana femeie!

Era săracă, bolnavicioasă și avea un bărbat, care nu voia să lucreze, ci își alunga foamea îmbătându-se. Când era însă beat, o bătea, căci din muncă mâinilor ei slabe nu putea ferbe totdeauna bucate alese.

Nu acesta era însă cel mai mare rău al săraciei ei. De mică învățase a crede, că viața e o nefericire și lumea o țeară urtă, unde trebuie să rabzi foamea adeseori și bătaia zilnic. Ca copil o bătușe tatăl său și acumă bărbatul.

Nu, nu era foamea, ce o făcea nefericită, nici băteile bărbatului, ce-i rupea inima. Avusese un copil admirabil, bun și frumos, mai bun și mai frumos ca toți copiii domnilor mari, care îi vedea în trăsura la corso și la sărbări. Pierino era bucuria, averea și lumea ei toată. Pentru el suferia foamea, pentru el lăsa să o bată, pentru el își suporta viața. Și Pierino murise înainte cu opt luni, suferise numai trei zile, de croup.

Ea voise să se sinucidă, dar' vecinile în mila lor stângace o împedecară dela acest fapt. O duseră în spital, unde petrecu aproape o lună între viață și moarte; apoi se reîntoarse la foamea zilnică și la băteile bărbatului.

În ceea-ce îl privește pe acesta, se îndestulă la moartea copilului să deie din umăr și să exclame cu un rînjit crud:

„Cu un flămînd mai puțin!”

Sărmana femeie, cum înainte de asta trăise pot ani de zile din bucuria și viața lui Pierino, așa trăia acumă din durerea ce i-o cauzase moartea lui.

Munca aspră, de toate zilele, la care era obligată, îi permițea să cerceteze numai Dumineca mormîntul în care odichnia Pierino. Pentru a-i pune o cruce de fer își amănetașe inelul de logodnă și cerceii. Era însă o cruce frumoasă, bronzată și cu email, și această cruce era biserica și paradisul ei. Ce bucuros s'ar fi odichnit și ea acolo, lângă copil. În fiecare Duminecă îi ducea flori, nu de cele-ce se cumpără în florării, căci n'avea mijloace, ci de acelea pe cari le-a lăsat Domnul pe luncă, pe lângă garduri și pe marginea drumului!

Sărmana, sărmana femeie! În patria ei iarna vine de timpuriu și la două Noemvrie nu mai erau flori pe luncă, sau într'alte locuri. Și totuși era ziua morților lor, ear' Pierino nu putea să rămână fără flori. Eși des-de-dimineață, merse la o florărie în piață și întrebă de prețul unui buchetel amarț de georgine.

„Doi franci?”

„Doi franci? Vinde-mi buchetul pe credit. Îl voi plăti în rate, și-o jur...” Florăreasa dădu din umeri cu compătimitate și se întoarse spre altă cumpărătoare, care părea mai puțin săracă și nu cerea flori pe credit.

Merse prin tot orașul, ca zăpăcită, și văzu în vitrinele florăriilor camellii, trandafiri, micșunele și nu-mă-uita. Câte flori, câte flori! și pentru el nici una!

Trăsurile se opriau înaintea prăvăliei de flori, și domni și damele în dolii cumpărau trandafiri, miosoturi și chiar gardenii. Dar

pentru sărmana femeie și sărmanul Pierino nici o singură floare, nici măcar o romoniță.

Ea stă la ușa prăvăliei, aproape de trasuri se ceară milă. O copilă îmbrăcată în haine închise de tot, eși rîzînd tare din prăvălie și abia ținea pe brațele ei mici un buchet imens, care costase 20 de franci.

Sărmana femeie, scoase un oftat și murmură:

„Domnișoară, dați-mi o floare, numai un trandafir pentru Pierino al meu.”

Dar' domnișoara nu auzise nimic; era ocupată cu arătarea buchetului colosal, surorilor, cari rămăseseră în trăsura.

„Vezi, Corinna, vezi ce buchet frumos! Costă douăzeci de franci.”

Pe stradele orașului mergeau rînduri de trasuri; vizitatorii mormintelor mergeau în procesiune și toți duceau flori și coroane morților lor.

Mama însă nu avea nici o floare, nici una singură pentru Pierino al ei.

Se duse în cimiter, nemângăiată, turbată, blăstămînd pe oameni și pe Dumnezeu. Nu mai plîngea, blăstăma. Nu ajunsesse încă la poarta orașului, când se opri deodată și din durerea ei sîlbatică, mută, care ar fi inspirat frică, celor cari s'ar fi uitat în fața ei, trech imediat într'un zîmbet vesel, ris cu hohot, ear' ochii i-se umplură de lacrimi.

„Pierino, Pierino, și tu vei căpăta flori!” Și imediat se întoarse acasă cu pași repezi.

În această casă săracă, unde lipsiau necesarele, tot se mai găsea și ceva de prisos. Pe cămin era un clopoțel de sticlă acoperit cu un buchet de flori artificiale, pălitate de vechime, dar' tot frumoase, fiindcă două generații le apăsese cu grije. Mama nemângăatei noastre le primise în ziua cununiei dela băr-

batul ei și-l lăsase ficeii sale, zlecîndu-i să nu se despartă de ele pentru nimic în lume, căci e un talisman al dragostei, care aduce noroc.

Acest sărman buchet trecuse dintr-o casă în cealaltă, ca un martor al miseriei, al lacrimilor și al brutalității crude. Era un talisman, un idol.

Sărmana noastră mamă, ridică clopoțelul febril, tremurînd, par'că ar fi comis o crimă și apucă buchetul cu aceeași frică vehementă, cu care hoțul prinde obiectul primului furtușag; apoi se grăbi în jos pe scară și alergă în cimiter.

Mama săluta floriile ear' și ear'; spera poate să le înălzească și să le deie viață prin durerea ei plină de iubire.

Apoi își întrerupse sărutările și zise: „Mamă dragă, îmi vei ierta această risipă? Și Pierino trebuie să aibă floriile lui și de ziua morților le va primi dela tine; tu ești și așa bunica lui!”

Între acestea trăsurile mergeau mai înainte încărcate cu coroane de imortele și trandafiri, lacrimioare și micșunele, cari înprăștau în aer parfumul primăverii.

La poarta cimiterului sărmana noastră femeie fu reținută de mulțimea sgomotoasă și neliniștită. Ce puțini plîngeau! Ce mulți rideau și conversau privind hainele de dolii, toilettele elegante ale celorlalte. Sărmana femeie își ascunse buchetul văzînd aceste flori, ca-și-când i-ar fi fost rușine.

În sfârșit putu călca și ea pe pămîntul morților; își găsi crucea și ingenuche, plîngînd; dar' durerea îi făcea bine.

Legă floriile de cruce, le sărută din nou și zise:

„Mamă dragă, iartă-mă; sînt pentru Pierino al nostru. Și el, săracuțel, a voit să aibă flori. Nu-i așa, mă vei ierta?”

Și se aruncă pe pămînt, atînce se capul și cu pîrul ei înălțit locul sfințit, unde ultimele fire de iarbă îngălbîniseră și muriră; nici lacrimile multe, pline de iubire, cu cari udase sărmana femeie pămîntul, sub care dormia scumpul ei Pierino, nu avură puterea, să le înverzească din nou.

Durerea adâncă și iubirea mare tot mai sînt în stare să deștepte din adâncul pămîntului puterile miraculoase ale naturii.

Florile artificiale, pe care o mamă le lăsase ficeii sale ca un talisman, și aceasta le pus pe mormîntul copilului ei, care a fost udat de atâtea lacrimi, desmerdat cu atîta gingășie, se prefăcură în chrisanteme, proaspete, multicolore și în forme diferite!

Când nemângăiata își ridică capul, văzu această splendoare de flori, care îmbrăcau mica cruce, și acopereau mormîntul mic ca un covor.

Erau chrisanteme naturale, proaspete, și numai mirosul lor amăriu ne amintește, că sînt consacrate durerii morților.

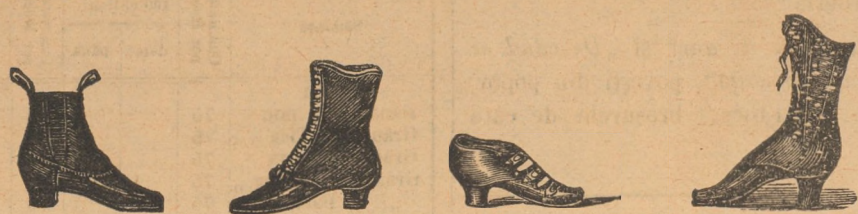
Nu se știe cine a făcut această minune, poate umbra bunicii lui Pierino sau o zîna marinimoasă, sau madona îndurerată, căreia i-se devotase sărmana mamă.

Nici nu era o minune simplă, ușoară, căci între toate aceste chrisanteme albe, galbene și roșii, nefericita tot mai vedea atrînd de cruce buchetul artificial, pe care îl adusesse din locuința ei.

Din ziua aceea înfloarește în fiecare an pe micul mormînt cu cruce o chrisantemă, și o mamă sărmană plînge și speră.

Trad. de Lucreția Popescu.

Marfă gata după plăcere.

Constantin Dragoș,

măiestru pantofar,

Sibiu, strada Măcelarilor 37,

recomandă onorabilului p. t. public, că în lucrătoria sa de păpușerie efectuează tot felul de încălțăminte pentru domni, dame și copii, precum și tot felul de reparaturi, cu prețurile cele mai moderate, oferind totodată spre mulțumirea tuturor marfă solidă și prompt executată.

[1684] 9-12

Prețuri foarte ieftine.

Comandele se efectuează în tute.

Lucru solid, bun și durabil.

Împrumuturi de bani.

Pe realitate, case din provincie cu amortisare pe 40 de ani 5 1/2 %, pe 50 de ani 5 %. Mori și fabrici amortisabile în 32 de ani 6 %, pe clădiri nouă se acordă la începerea zidirii împrumuturi de 50 %, la încheierea totală a zidirii alte 50 % cu interese de 6 %. Credit personal pentru persoane de orice stare pe lângă depunere de 1/4 de an 6—7 % interese și se poate căpăta până la 10.000 fl. Amănunte: [2255] 1-3

Budapesta,

Hazai és külföldi

jelzalog K. Kerepesi út 65. II. em. 24.

Tinerilor și bătrânilor

li-se recomandă spre studiere scrierea consilierului în medicină apărută în edițiune nouă și augmentată

Sistemul nervos

și sexual turburat

precum și vindecarea radicală a acestuia. Se trimite sub plic pentru 60 cruceri în marce postale. [416] 26-50

Eduard Bendt, Braunschweig.

Un comptoarist

care vorbește și scrie perfect limba română și maghiară se acceptază imediat la [2190] 4-6

Andreas Rieger,

Prima fabrică ardeleană de mașini agricole și turnătorie de fer în Sibiu.

Reflecții, care sunt sau au fost aplicați în vre-o cancelarie advocațională, sunt preferați. Salar după învoială! Condiție sigură și stabilă!

Nici când în viață

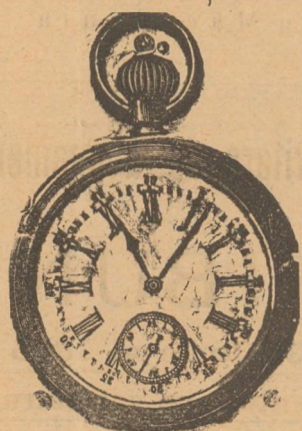
NU SE MAI DĂ

rara ocazie a pute cumpăra

numai pentru fl. 4.25

următoarea admirabilă colecție de mărfuri:

10 bucăți fl. 4.25

10 bucăți fl. 4.25

1 ciornie prima „anker-remontoir“, punctual cu garanție pe 3 ani;
1 lanț fin, imitație de aur, cu verigă de siguranță și carabin;
2 inele, imitație de aur, de cel mai nou fason cu briliante, peruzea și rubine imitate;

2 butoni pentru mangete, aur double mechanism prevetat;
1 frumoasă broșă pentru dame, fason de Paris;
2 butoni pentru cămașă (chemisett) aur imitat.

Toate aceste 10 bucăți practice costă laolaltă numai fl. 4.25.

Pe lângă aceste se mai dă gratis o surprindere deosebită, pentru-ca firma mea se fie pururea ținută în memorie.

Comandați repede, până când depozitul mai e provăzut, căci o asemenea ocazie nici-când nu se mai întoarce.

Expediția se face la adresa ori-și-cui pe lângă rambursă.

Neconvenind, banii se restituie cu pre-venire, încât ori-ce risic este exclus pentru cumpărător. [2180] 1-6

Se procură singur și numai prin firma

Alfred Fischer,
Viena, I., Adlergasse 12.

Pianuri, armoniuri, reparaturi și acordări

se execută în cel mai solid mod și se furnizează sub garanție de mai mulți ani de câtră

F. A. KAUFFMANN,

salon de pianuri și atelier de reparaturi, Sibiu, Piața-mică 13, Piața-Huet 13.

În deposit se află: „Belehradek, Reinhold, Raesse, Tintz, Tomaschek și Wilczek“, armoniuri: „Wilux și Wite, d. W. Kare“.

Orgă-armoniuri pentru biserici mai mici și capele asemenea se află în deposit. [2256] 1-32

Numai fl. 6

costă optico-acromaticul

Aparat de fotografie „EDISON“

nou inventat, cel mai de încredere, mai simplu și mai ieftin dintre toate sistemele de până acum. [1916] 6-6

„Edison“ oferă cele mai sigure garanții pentru funcționare excelentă și cele mai bune rezultate. Ori-și-cine poate face fără nici o cunoștință fotografii excelente. Nereușita eschisă pe lângă garanție conștientă.

„Edison“ este acomodat și pentru fotografii a la moment și e deci inevitabil pentru turiști, pictori, iubitorii naturii și pentru petrecerea la țară. Aparatul, ce se poate așeza într-o elegantă casetă, costă cu placă de uscat, hârtie de copiat, lanternă pentru camera obscură, mașină de copiat și cu toate utilitățile de fotografie cu tot compl. fl. 6 împreună cu o instrucțiune amănunțită.

Manufactura fotografică ALFRED FISCHER, Viena, I., Adlergasse 12.

Prospecte gratis. — Expediția cu rambursă.

Gichtfluidul
De mulți ani probat ca
leac de casă, care alina
durerile. Fricțiuni înaintate
și după ture mari. Pre-
țul unui flacon 1/4 fl. 1 v. a.;
flacon 1/2 fl. 60 cr. v. a.
Deposit principal:
Apotea certuală
Korneuburg I. Viena.
Se poate căpăta în toate farmaciile.
Se observă cu atenție
marca și să se ceară exclusiv
Gichtfluidul
lui
KWIZDA

Recunoscută de cea mai bună hârtie de țigări franțuzească

este

„LE GLORIA“

de

[2267] 36-50

Iosif Bardou & Fils,

Perpignan-Paris.

60 medaile de aur, 16 diplome de onoare,
20 diplome „Hors Concours“.

„LE GLORIA“ hârtie de țigări întrece necondiționat pe toate celelalte hârtii de țigări existente în bunătațe și finețe.

„LE GLORIA“ este numai atunci când pe fiecare cartică se pre-vede firma „Joseph Bardou & Fils“ ca inscripțiune.

„LE GLORIA“ hârtie de țigări se capătă cu marginile atât lustruase cât și dințate (perforate).

„LE GLORIA“ se vinde și în tuburi de o analitate ne mai pomenită până acum de excelentă.

„LE GLORIA“ hârtie de țigări și tuburi se capătă în toate prăvăliile „Nürnberg și hârtie en gros“ precum și la trafici.

„FAGETANA“,

INSTITUT DE CREDIT ȘI DE ECONOMII, CA SOCIETATE PE ACȚIUNI
în Facset (Banat)

acordă după depuneri spre fructificare de ori-ce sumă

6% interese

la an, solvind institutul contribuțiunea după interesele capitalisate și ridicate.

Depuneri și ridicări se pot efectui și prin postă.

[1504] 21-

Direcțiunea.